BIBLIOTECA CENTRALA
UNIVERSITARA
Bucureşti
Cota I 123945
Inventar 797353

ei. — Datinele
tere.
upassant —
i.
— Nuvele.
orgescu. —
Cartea Poporului sau Drepturi şi Datorii.
37. Candrea. — Din Bătrâni.
38. A. Dumas-Tatăl. — Strigoii Carpaţilor.
39. I. Adam. — Voia mării.
40. Victor Anestin. — Stelele.
41. G. Verga. — Fire de tigroaică.
42. I. Ciocârlan. — Vis de primăvară.
43. Jules Claretie. — Mansarda.
44. E. Zola. — Două Nuvele.
45. Ioan Slavici. — Educaţia Raţională.
46. Slavici. — Educaţia Fizică.
47—48. Leon Tolstoi. — Amintiri dela Sevastopol.
49. Sextil Puşcariu. — Cinci ani de mişcare literară.
50. Dr. I. Duscian. — Tuberculoza.
51. André Theuriet. — Mănunchiul de rugioare.
52. M. Harry. — Nuvele arabe.
53. C. Flammarion. — Erupţia vulcanului Krakatoa.
54. Chamisso. — Minunata poveste a lui Petre Schlemil.
55. Nicolae Gogol. — Poveste.
56. Douglas Jerrold. — Mustrările Doamnei Caudel.
57. I. Slavici. — Educaţiunea Morală.
58. E. Renan. — Pagini alese.
59. J. M. Guyau. — Pentru părinţi şi copii.
60. H. Macpherson (Jun). — Astronomie populară.
61. Ivan Turghenief. — Asia
62. Honoré de Balzac. — Albert Savarus.
63. Virgil Caraivan. — Domniţa Ilina.
64. D'Anunzio, Zuccoli, Ojetti. — Nuvele.
65. André Theuriet. — Prăvălia la doi crani

5. M. Eminescu. — Proza literară.
6. T. Robeanu. — Poezii postume.
7. Alphonse Daudet. — Scrisori din moara mea.
8. Teodor Vârnav. — Istoria vieţei mele.
9. Ioan Slavici. — Spiru Călin.
10. I. Rossignon. — In livadă
11—12. I. N. Potapenko. — In slujbă adevărată.
13. N. N. Beldiceanu. — Cea dintâi iubire.
14. Karl Emil Franzos. — Vrăjitoarea.
15. C. Negruzzi. — Traduceri în proză.
16—17. N. V. Gogol. — Tarass Bulba. Vol. I. şi II.
18. Al. G. Doinaru. — Călugărul Gherasim.
19. Slavici — Din valurile vieţii.
20. Camille Flammarion. — Visuri înstelate.
21. Ivan Turghenief. — Povestiri vânătoreşti.
22. R. Festeticz. — Ţărmuri bizare.
23. Grazia Deledda. — Valurile vieţei.
24. Mumuleanu, Hrisoverghi, Cuciureanu — Scrieri alese.
25. H. S. Olcott. — Catechismul Bisericei Buddhiste de Miază-zi.
26. A. Daudet. — Niverneza.
27. Louis Jacolliot. — In ţara fachirilor.
28—29. Prosper Mérimée. — Colomba. Vol. I. şi II.
30. Dr. A. Iliescu-Lespezi. — Căsătoria faţă de ştiinţă.
31. O. Pursch. — Maeştri muzicanţi.
32. Fridtjof Nansen. — Spre Pol.

859/444

THANKFUL BLOSSOM

Bd 112899

BIBLIOTECA „MINERVEI“

No. 216.

3 1 2

BRET HARTE, Francis

Thankful Blossom

TRADUCERE

DE

VIRGIL TOMESCU

BUCUREŞTI
«MINERVA», Institut de Arte grafice şi Editură, B-dul Academiei 3 — Str. Edgar Quinet 4
1916

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI
Cota I/23945
Inventar 797353

I 14 f 659
Re 292/4

EDITURA INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE ȘI EDITURĂ «MINERVA».

REPRODUCEREA OPRITĂ

B.C.U. "Carol I" Bucuresti
C797353

THANKFUL BLOSSOM

Timpul: anul 1779, locul: Morristown în Jersey.

Era un ger strașnic. Crivățul de la nord-est înghețase noroiul de pe drum, astfel că în scoarța ce se formase deasupra se putea citi întreg istoricul circulației de peste zi: urme de copite de la cavalerie, văgașe adânci, provenind de la carele cu bagaje și altele mai adânci de la artilerie. Totul părea încremenit în amurgul acelei zile din Aprilie.

Pe garduri se vedeau sloiuri de ghiață; scorța copacilor în partea expusă crivățului era acoperită de brumă, iar pe drum, în unele locuri mai stâncoase, apăreau pete negre, neacoperite de zăpadă, ca și când pământul și-ar fi ros coatele și genunchii,

tot aşteptând primăvara care nu mai sosea. Frunzele pe cari le muiase bruma, îngheţaseră iar şi foşnetul lor părea că alungă orice speranţă de primăvară.

Ici şi colo câte un gard sau zid dărâmat; pe câmpia incoloră ce se întindea dincolo se vedeau urmele unei tabere militare părăsite; pământul era răscolit de copite de cai şi roate de căruţe şi toată câmpia presărată cu fragmente de diferite efecte militare. Pe alocuri se mai vedeau rămăşiţele unor barace şi întărituri rudimentare, printre cari se strecurau la răstimpuri câte o vulpe sau un lup, singurele fiinţe ce populau acele locuri pustii.

Culorile pale ce mai rămaseră pe orizont după apusul soarelui începuseră să dispară, crestele munţilor îndepărtaţi se întunecau tot mai mult şi odată cu noaptea se lăsă un ger cumplit, care părea că amorţise până şi vântul, ţinându-l locului.

Foşnetul frunzelor îngheţate încetase, crengile arinilor şi sălciilor nu se mai băteau şi sloiurile de ghiaţă nu mai cădeau de pe crengile uscate. O tăcere mortuară domnea printre copaci.

Pe şoseaua îngheţată se auzi deodată tropot de cal; sgomotul era atât de puternic încât ar fi putut fi auzit până la pichetul cel mai apropiat.

Acest fapt sau poate proasta stare a şoselei îl supărau pe acel călăreţ nevăzut, căci vocea sa se auzia încă din depărtare, înjurând drumul, calul, locuitorii şi ţara în genere.

— Domol, gloabă! Hop, vită bătrână! Fire-ar a dracului această şosea, împreună cu cerşetorul de arendaş, care nu o repară!

Conturile calului şi călăreţului apărură deodată pe vârful colinei pentru a dispărea tot aşa de repede pe partea cealaltă. Tropotul încetă. Străinul apucase pe un drum neumblat, acoperit de zăpadă.

Un zid de piatră la marginea drumului, oferea adăpost şi siguranţă. Călăreţul se opri în mijlocul drumului şi după ce'şi legă calul de un copac, înaintă cu mare precauţiune până la o casă situată la capătul drumului. Din podul casei o lumânare îşi revărsă razele în bezna de afară.

Necunoscutul se opri deodată, făcând un gest de nerăbdare. Lumina se stinsese.

Intorcându-se brusc, străinul luă drumul spre o şură situată lângă zidul de la şosea. Aci străinul se adăposti sub un copac, făcându-se aproape nevăzut.

In momentul acela locul ales nu era tocmai prielnic pentru o întâlnire amoroasă. Zăpada încă nu se deslipise de pe trunchiul copacului, crengile trosneau de ger, pe zid

bruma formase un strat de ghiaţă şi întreg zidul era garnisit cu sloiuri.

Cu toate acestea locşorul de la zid redeştepta oarecari amintiri comice ale unor scene sentimentale trecute: câteva cărămizi rupte din zid erau astfel aranjate încât formau o bancă, pe scoarţa copacului sub un voal de ghiaţă se zăreau diferite iniţiale, o inimă tăiată în scoarţă şi inscripţia: Al tău pe vecie!

Străinul îşi îndreptă privirile în continuu spre şură şi spre câmpia deschisă de lângă ea.

Cinci minute trecură în această aşteptare zadarnică. Zece minute! Luna începuse să se arate deasupra crestelor negre ale munţilor, privindu-l oarecum ruşinată, ca şi când ea ar fi fost cauza acestei aşteptări zadarnice.

Figura ce apărea acum în lumina lunei era aceea a unui bărbat voinic şi frumos, ca de vre-o 30 ani, având o ţinută atât de marţială încât nu ar fi fost nevoe de epoleţii ce-i purta pentru a constata că străinul era militar: căpitan în armata continentală.

Expresia feţei contrasta însă mult cu atitudinea sa bărbătească; faţa sa trăda o nervositate şi o bizarerie ce nu se potrivea cu statura sa înaltă.

Această expresie ciudată se accentua tot mai mult pe măsură ce clipele se scurgeau.

In cele din urmă străinul, pierzându-şi răbdarea, lovi cu picioarele în zid.

— Mu-u-uh !

Soldatul tresări, dar nu pentrucă s'ar fi speriat sau că nu ar fi recunoscut în acest ton mugetul unei vaci. Ceeace l'a făcut să tresare era faptul că acest muget suna atât de aproape. Dacă un animal atât de voluminos a putut să se apropie fără ca el să-l vadă, cu atât mai mult...

— Mu-u-uh !

Soldatul se apropie încet de zid.

— St, Joiano, taci ! zise el, căutând a linişti vaca.

— Mu-u.... aci mugetul se transformă deodată într'un râs omenesc foarte armonios.

— Thankful ! strigă soldatul, isbucnind într'un râs oarecum silit.

Deasupra zidului apăru un căpşor ascuns într'o glugă. Cu coatele rezemate pe zid şi sprijinindu-şi bărbia rotundă şi drăguţă în mâini, Thankful îl privi mirată.

— Cum ? Oare te-ai aşteptat la altceva ? Nu cumva ai fi voit să aştept toată noaptea aci, pe când tu steteai ca un somnambul sub copac ? Sau poate ai crezut că te voiu chema pe nume, strigând : căpitan Allan Brewster, ca să audă toată lumea ?

— St, Thankful !

— Căpitan Allan Brewster din contingen-

tul Connecticut, repetă fata cu o sforţare aparentă a vocei sale armonioase, care însă totuşi nu pătrundea mai departe decât până la copac. Căpitan Brewster, priviţi-mă, sunt ea, a d-voastră prea umilă iubită!

După o mică luptă pe zid căpitanul reuşi să prindă mâna fetei, care i-o lăsă după carecari ezitări.

— Sunt puţini băeţi pentru cari aş mugi, zise fata cu un aer de supărare, care o făcea cu atât mai drăgălaşă. Ştiu însă că sunt mulţi cari nu s'ar supăra pentru aceasta. Dar, se înţelege că frumoasele doamne din Morristown ar găsi că e ceva ordinar.

— Fleacuri, dragă, zise căpitanul care se urcase în acest timp pe zid, strecurându-şi braţul în jurul taliei tinerei fete. Fleacuri, mai speriat numai. Dar de ce ai luat lumânarea din fereastră? Ce s'a întâmplat? Căpitanul o apucă de bărbie şi întorcându-i faţa spre lună o privi bănuitor.

— Ne-au sosit oaspeţi pe neaşteptate. A sosit contele, zise fata.

— A, neamţul afurisit! Căpitanul o privi cercetător. Luna o privi deasemenea.. Faţa tinerei fete era atât de blândă, atât de paşnică şi atât de sinceră ca şi faţa lunei. De sigur că aceste două nestatornice se înţelegeau.

— Allan, el nu e neamţ, ci un nobil străin exilat. Un cavaler....

— Nu mai există nobili, zise soldatul cu un gest dispreţuitor. Congresul a hotărât astfel. Toţi oamenii sunt liberi şi egali din naştere.

— Totuşi nu sunt toţi egali, răspunse Thankful, ale cărei priviri trădau o nedumerire. Nici măcar vacile nu sunt la fel.

— Titlurile nu au nici o valoare, adăugă căpitanul încăpăţînat.

Urmă o tăcere penibilă.

— Totuşi nu ai dreptate, zise Thankful. Mai există un nobil, unul singur, e aristocratul meu, nobilul meu din graţia naturei.

Căpitanul Brewster nu răspunse. Gesturile strengăreşti şi zâmbetul ascuns ce însoţeau cuvintele acestei fete îndrăzneţe păreau a indica pe căpitanul Brewster ca pe acel unic nobil.

Se vede că Brewster a interpretat cuvintele fetei în acest sens, căci el o strânse la piept. Braţele fetei şi o parte a mantalei sale înfăşurau gâtul căpitanului. Cei doi tineri au stat câteva timp în această poziţiune, legănându-se în dreapta şi stânga. In asemenea momente sublime sexul slab îşi păstrează de obicei mai bine prezenţa de spirit decât animalul bărbătesc, căci pe când bravul căpitan se pierdea pe buzele domnişoarei Thankful, ea auzi foarte bine scârţâitul porţii dela curte şi putu să observe că luna,

urcându-se tot mai sus pe cer, începuse să devină inoportună.

Cu multă gingăşie, foarte îngândurată, dar energică fata se desprinse pe jumătate din braţele căpitanului.

— Povesteşte-mi ceva despre tine, Allan zise fata, invitându-l cu un gest ca să se aşeze lângă dânsa pe zid. Spune-mi tot, iubitule, dar absolut tot.

Ea îl privi drept în faţă. Ochii ei căprii aveau de obicei o expresiune gravă, aproape melancolică, ascunzând însă în adâncurile lor o încredere dulce, copilărească şi un devotament blajin. Când genele lungi se coborau de-asupra ochilor, ei căpătau o expresie de timiditate. In faţa unui bărbat, aceşti ochi păreau a spune : Eu sunt dreaptă, fi şi tu sincer faţă de mine.

Nu încape îndoială că orice bărbat, privind în aceşti ochi solicitatori, ar fi preferat să devină sperjur decât să pricinuiască supărare posesoarei lor.

Pe faţa căpitanului Brewster se ivi iar vechea expresie de nemulţumire.

— Toate merg prost, Thankful, şi cauza noastră e pierdută. Congresul nu face nimic, iar Washington nu e omul pentru o asemenea situaţie. In loc să pornească la Philadelphia şi să înfrâneze cu baioneta plebea lui Huncok şi Adams, generalul Washington scrie scrisori. Ceeace ne lipseşte e conducă-

torul. Bărbaţii din Connecticul o simt cu amărăciune. Dacă s'a pomenit în această privinţă de persoana mea, adaugă căpitanul cu un aer de îngâmfare, aceasta s'a făcut pentrucă se ştie de ce sacrificii sunt capabil şi pentrucă răzeşii din Noua Britanie cunosc devotamentul meu pentru cauza cea bună. Eu ştiu cât sufăr....

Fata îl privi cu un aer de compătimire. Fruntea ei frumoasă se încreţi şi ochii ei blajini erau plini de iubire.

— Iartă-mă, Allan. Am uitat, dragul meu, dar poate, ţi-e foame acum ?

— Nu, acum nu mi-e foame, răspunse căpitanul cu un aer de stoicism ; şi totuşi, continuă el, a trecut o săptămână de când n'am mai mâncat carne.

— Eu... eu... ţi-am adus câte ceva.

După oarecari ezitări fata scoase din umbra zidului un coş şi arătându-i două găini fripte, ea continuă :

— Astfel de găini nu se găsesc nici chiar pe masa generalului Washington. Eu le-am păstrat pentru tine. Aci e o ceaşcă cu marmeladă, din aceea care-ţi place ţie. (Cu un aer de duioşie). Ţi-am adus şi o bucată de slănină. Ah, dragul meu, oare când ne vom aşeza şi noi la masa noastră ? Oare când se va sfârşi acest teribil război ? Nu crezi că ar fi mai bine să-l abandonaţi ? Regele George

nu e aşa de rău, precum se spune, nu e aşa? Mă gândeam (foarte confidenţială) că tu şi el aţi putea aranja lucrurile fără concursul lui Washington, care nu face altceva decât să înfometeze oamenii. Dacă regele te-ar cunoaşte aşa cum te cunosc eu, sunt sigură că el ar face aşa cum ai voi tu.

Pe când vorbea, fata îi întinse când pe rând toate proviziunile din coş, pe cari căpitanul de vârî în buzunarele sale. Era însă o mare deosebire în mişcările lor: gesturile fetei erau graţioase, delicate, căpitanul însă, dată fiind statura sa uriaşă şi uniforma militară, făcea o impresie ridicolă în timpul acestei operaţiuni.

— Nici odată nu mă gândesc la mine, zise el vârând ouăle în buzunar, iar găinile în sânul mantalei. Nu mă gândesc nici odată la mine şi nu dau sfaturi, când văd că ele sunt prea puţin luate în seamă. Am însă o datorie faţă de soldaţii mei — faţă de Connecticut (Aci căpitanul legă ceaşca cu marmeladă în batistă), dar trebue să mărturisesc că zelul meu pentru cauza cea bună ar putea să mă îndemne la o faptă mare, mai ales dacă cineva mă întărâtă. Nu am nici o pretenţie ca să devin comandant, dar....

Thankful era entuziasmată.

— Sunt sigură că dacă ai fi tu în fruntea armatei, pacea s'ar încheea în 14 zile.

Nu există bărbat, care ar putea să reziste complimentelor chiar exagerate ale unei femei, de care se crede iubit. Bărbatul poate avea îndoeli cu privire la efectul acestor complimente asupra părerilor unor oameni cu judecată mai rece, el va fi însă încredinţat că cel puţin această bunătate de femee îl înţelege şi că ea reprezintă anumite adevăruri incontestabile, deşi nerecunoscute. Şi dacă complimentele vin de la o fiinţă cu o guriţă aşa de caldă şi dulce, ele au o putere de convingere mult mai mare decât sentinţa posterioriţăţii.

Foarte încântat soldatul îşi încheeă mantaua la piept, unde vârâse găinile.

— Cred că acum trebue să pleci, zise ea cu un aer de îngrijire maternă, pe care chiar şi fetele cele mai tinere îl adoptă faţă de iubiţii lor, ca şi când vre-una din păpuşele lor şi-ar fi schimbat deodată sexul, transformându-se într'un bărbat.

— Trebue să pleci, dragul meu, căci tata s'ar supăra din cauza absenţei mele. Vino Miercuri iar, scumpul meu, şi să nu te duci la baluri, să nu te mai iuţi la alte fete. Şi să-mi dai de ştire când îţi va fi foame.

Ochii ei căprii îl priveau cu atâta dragoste, cu atâta îngrijorare şi erau atât de

solicitatori încât căpitanul nu se putu opri s'o sărute din nou.

Urmă apoi încă o îmbrățișare de adio în timpul căreia căpitanul avuse grija să nu'și deterioreze proviziunile. El își pipăi buzunarele și după ce se încredințase că ouăle sunt intacte își luă rămas bun, dispărând în întuneric. Peste câteva minute șoseaua răsună sub copitele calului său.

Ajuns în vârful colinei căpitanul se pomeni în față cu doi călăreți, cari apăruseră din umbră, somându-l să stea.

— Dv. sunteți căpitanul Brewster, dacă nu mă înșel, zise unul din călăreți.

— Da! Iar Dv. sunteți maiorul Van Zandt, nu e așa? răspunse Brewster necăjit.

— Aveți dreptate. Regret, căpitane. dar trebue să vă comunic că sunteți prizonierul meu.

— Din a cui poruncă?

— Din ordinul generalisimului.

— Pentru ce?

— Pentru nesupunere și instigații la revoltă.

Sabia căpitanului, care o trăsese la apariția celor doi călăreți, oscilă o clipă în aer. Apoi căpitanul, frângându-și sabia, o aruncă la picioarele maiorului.

— Continuați, zise el morăcănos.

— Nu intră în atribuţiile mele de a vă atrage atenţia asupra pericolului ce rezultă din enervarea Dv. — mai ales în ceea ce priveşte proviziunile ce le aveţi în buzunare, răspunse maiorul foarte liniştit. Dacă nu mă înşel proviziunile au suferit tot aşa de mult ca şi sabia Dv. Inainte marş!

Căpitanul Brewster, urmând pe cei doi călăreţi, privea cu jale cum gălbenuşul ouălor sparte, prelingându-se pe burta calului, se scurgea la pământ.

II.

D-şoara Thankful rămăsese lângă zid. După plecarea căpitanului, fata se întoarse şi se strecură ca o umbră până la străşina şurei, iar d'aci prin grădină din pom în pom până la uşa bucătăriei prin care intra în casă.

Urcând repede scările din dos, Thankful intră în camera ei, în a cărei fereastră aşezase lumânarea cu o oră în urmă. Fata aprinse lumânarea şi o aşeză pe masă. Apoi desbrăcă mantaua lungă şi-şi aranjă părul în faţa oglindei pentru a şterge orice urmă a acestei întâlniri nocturne.

Unui bărbat i se poate întâmpla să fie distrat după o întâlnire cu iubita sa; el uită poate să'şi aranjeze cravata sau să îndepăr-

Bibl. «Minerva» BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ

teze firul lung de păr ce-i atârnă de vre-un nasture al hainei sale. Dar, în ceeace privește femeea, — de, pisica nu se trădează când vine de la oala cu lapte.

Thankful părea satisfăcută de acest examen în fața oglindei și nu încape îndoială că ea avea motive să fie mulțămită. deși toaleta ei nu era tocmai după ultimul jurnal. Orice mișcare a corpului ei mlădios trăda o simetrie desăvârșită și cine o privea de la căpșorul ei drăguț până la piciorușe, putea fi încredințat că totul era natural și frumos.

După câtva timp Thankful deschise ușa și ascultă, apoi trecu încet în antreu. Era întuneric, numai prin crăpătura de sub ușa salonului se vedea lumină, In acest moment Thankful fu apucată de o mână și atrasă în sufragerie. Cel ce o conducea umbla pe dibuite, lovindu-se de mobile. Thankful râdea. Deodată lumânarea fu aprinsă și Thankful se găsi în fața tatălui ei, un moșneag cărunt de vre-o 60 ani.

— Ai fost afară, domnișoară Thankful?

— Da!

— Și nu ai fost singură?

— Nu, zise Thankful zâmbind. Acest zâmbet pornea din colțurile ochilor ei căprii și se întinse până în gropițele de pe obraz, sfârșind prin a desveli un șir de din-

ţişori albi. Nu, nu am fost singură, adaugă Thankful.

— Cu cine întrebă bătrânul, a cărui energie începuse să scadă în faţa acestei strengăriţe.

Thankful se aşeză pe masă, balansând piciorele.

— Tată, am fost cu căpitanul Brewster din contingentul Connecticut.

— Cu omul acela ?

— Da cu omul acela !

—Iţi interzic de al mai vedea !

Thankful, ţinându-se cu mâinile de marginele mesei, balansa şi mai mult cu picioarele.

— Il voiu revedea de câte ori voiu avea plăcere.

— Thankful Blossom !

– Abner Blossom !

Bătrânul, schimbându-şi tonul de admonestare părintească, adoptă un limbaj mai confidenţial.

— Precum văd tu nu şti ce se vorbeşte despre Brewster. Află deci că el aţâţă regimentul la revoltă, că trădează cauza noastră.

— Şi de când te interesezi tu aşa de mult de această cauză ? De când îţi vinzi cerealele cu preţuri îndoite ? De când mi-ai spus că te bucuri că eu nu fac politică ?

— Taci, zise bătrânul, arătând spre ușa salonului.

— Taci, repetă Thankful. Nu mai vreau să aud acest cuvânt. Toată lumea îmi zice: taci! Contele zice: taci, Allan zice: taci, tu zici: taci. M'am săturat de acest: taci. Ah, oare nu există un om în lume, de la care nu ar trebui să aud acest cuvânt. Thankful își ridică ochii spre tavan.

— Ești nesocotită și indiscretă, de aceea e nevoe de această admonestare.

Thankful se mai balansa puțin pe masă, apoi sări jos și-l apucă pe bătrân de mânecă, privindu-l bănuitoare.

— De ce m'ai oprit ca să intru în salon? De ce m'ai adus aci?

Pentru un moment bătrânul își pierdu cumpătul.

— Pentru că... pentrucă..., dar nu știi că contele...

— Ți-e teamă să nu afle contele că am un amant? Bine, atunci voiu intra la dânsul și îi voiu spune totul, zise Thankful, apropiindu-se de ușă.

— De ce nu i-ai spus'o cu o oră mai înainte, când te-ai furișat afară, zise bătrânul, luând'o de mână. Dar aceasta nu importă acum. Eu nu te-am reținut din cauza contelui. Când ai plecat a mai sosit un tânăr; se pare că e un om de vază.

Acum discuta cu contele într'o limbă străină, probabil italienește.

— Nu știu, zise Thankful îngândurată

— Pe unde a venit?

Ea bănuia că tânărul acela a văzut'o cu căpitanul Brewster.

— Dinspre oraș.

Thankful se liniști.

Luând'o de mână, bătrânul deschise ușa salonului și o prezentă oaspeților.

— Fiica mea, Thankful Blossom!

Doi domni, cari conversau lângă sobă, se sculară imediat.

Unul din ei înaintă cu un aer confidențial, dar politicos. Accentul său îl trăda că e străin.

— Suntem foarte încântați, domnișoară. Eram dezolat, asemenea și prietenul meu, baronul Pomposo, căci nu mai aveam speranță să vă vedem.

Un surâs aproape imperceptibil se ivi pe fața brună a boronului, ale cărui priviri păreau că exprimă un reproș față de tovarășul său. Baronul se înclină.

Thankful execută plecăciunea ce se obișnuia atunci: odată cu mlădierea corpului, piciorul drept glisa în semicerc înainte. Acest piciorus însă era atât de frumos și întreaga figură a fetei atât de încântătoare, în cât baronul nu'și putut ascunde admirația.

Fata constatase dintr'o singură ochire că baronul era frumos.

După prezentare bătrânul Blossom se întreţinu cu contele asupra felului, cum generalisimul Washington înţelegea să conducă afacerile, cât şi asupra atitudinei congresului.

Intr'un alt colţ al odăei baronul şi Thankful vorbeau despre baluri, despre fetele din Morristown, despre micile intrigi din cartierul general, despre maiorul Van Zandt şi despre alte persoane din anturajul lui Washington.

Afară se deslănţuise un viscol. Intreaga natură se schimbase. Luna dispăruse şi cerul era acoperit de nori. Ningea ca în toiul ernei.

Thankful şi baronul se îndreptară spre uşa din dos, pentru a observa această schimbare meteorologică.

Privind câmpia acoperită de zăpadă, Thankful avu senzaţia ca şi când ar fi uitat toate amintirile din trecut, ca şi când urmele paşilor ei din ultimele ceasuri s'ar fi şters de mult. Zidul de lângă drum şi vechea şură îi apăreau ca nişte lucruri străine, necunoscute...

A fost ea vre-odată acolo? Văzut'a ea pe căpitanul Brewster? Totul i se părea o închipuire.

Deodată vântul trânti uşa de la spate şi

Thankful fu împinsă afară. Fata scoase un ţipăt uşor, baronul o prinse de talie şi cum vântul se năpustea cu furie asupra lor, el se apropiă şi mai mult de dânsa. Cei doi tineri erau singuri. Thankful îi aruncă o privire şăgalnică; ea observă cu surprindere că ochii baronului erau foarte strălucitori, blânzi şi—precum i se părea—prea gravi pentru această situaţie. O nouă senzaţie o făcu să tresară, o senzaţie pe care nu o cunoscuse până în acea clipă şi pe când ea îl privi cu un aer de teamă şi aşteptare, baronul se plecă şi o sărută. Thankful îl privi turburată. In clipa următoare însă ea îl lovi cu palma în faţă şi dispăru în întuneric.

Bătrânul Blossom eşi în curte: el era foarte surprins, văzând că baronul rămăsese singur.

Thankful reintrase în casă prin uşa din faţă; ea părea foarte calmă, ca şi când nimic nu s'ar fi întâmplat.

Dimineaţa, când bătrânul Blossom ciocăni la uşa fiicei sale, el o găsi îmbrăcată. Thankful era palidă şi indispusă.

— Dacă te-ai sculat aşa de vreme, ai fi putut să asişti la plecarea oaspeţilor noştri şi să le urezi călătorie bună, mai ales baronului, care părea cam indispus din cauza absenţei tale.

Thankful se înroşi.

— De când se simte nevoe ca să fiu primitoare faţă de orice nătărău străin, care din întâmplare se abate pe la noi, zise Thankful cu amărăciune.

— Baronul e un adevărat cavaler; el ţi-a dat dovezi de politeţă...

— Politeţă! Intr'adevăr!

— Nu cumva baronul a îndrăznit... D. Blossom o privi scrutător.

— Nu, nu răspunse Thankful roşind. Nu s'a întâmplat nimic. Dar ce ai acolo? O scrisoare?

— Da. Fac prinsoare că e de la căpitanul Brewster, zise bătrânul, întinzându-i scrisoarea .Ea a fost adusă de un băiat din tabără. Ascultă sfatul meu, Thankful. Căpitanul nu e demn de tine.

Thankful luă scrisoarea cu un gest dispreţuitor. Scriscarea era scrisă în grabă şi plină de greşeli ortografice. Căpitanul Brewster îi făcu cunoscut că a fost arestat pentru instigaţii. La sfârşit îi comunică trista soartă ce au avut'o darurile ei, rugând'o să-i mai trimită câte ceva.

Thankful citi scrisoarea, o reciti şi apoi o rupse. Aducându-şi apoi aminte că aceasta e prima scrisoare de la iubitul ei, pe care ea nu o păstrează, Thankful se căzni să reconstitue scrisoare. Văzând că nu reuşeşte şi stăpânită de un nou capriciu, ea aruncă bucăţile de hârtie pe fereastră,

In tot timpul zilei Thankful era mai distrată şi mai capricioasă ca oricând. Ea se simţi mai uşurată când află că tatăl ei a plecat la Morristown. Spre amiazi ninsoarea încetă.

In acest timp Thankful era ocupată cu gospodăria, dar şi cu propriile ei gânduri, cari azi se deosebeau foarte mult de cele de toate zilele.

Spre seară sosiră noui oaspeţi; în curte se auzeau voci şi tropot de copite. Lucrul nu era neobişnuit în acele timpuri, întru cât curtea arendaşului Blossom, fiind situată la şosea, era o etapă pentru trupe şi pentru trăsurile comisarilor ce treceau pe acolo.

Thankful nu auzise sgomotul de afară; negrul Cesar, sluga arendaşului, o deşteptă din visurile ei.

— Domnişoară, soldaţii fac tabără în faţa casei, iar în salon un ofiţer s'a trântit pe canapea, cu picioarele pe masă.

Thankful sări în sus ca arsă şi împingând pe negru la o parte coborî repede scara şi deschise uşa salonului. Negrul avuse dreptate. Un ofiţer şedea tolănit pe canapea, cu cismele împintenate pe masă. La apariţia fetei ofiţerul sări drept în sus.

— Scuzaţi, domnişoară, dar nu m'am aşteptat să găsesc pe cineva în această casă, cu atât mai puţin o doamnă.

Frapat de frumusețea fetei, ofițerul ezită un moment.

— Eu sunt maiorul Van Zandt.

— Și eu Thankful Blossom, zise fata cu mândrie.

Instinctul ei femeesc ghicise încurcătura ofițerului. Acesta părea surprins, auzind numele fetei.

— Thankful Blossom? repetă el. Fiica d-lui Blossom?

— Da. Tata se va înapoia în curând de la Morristown.

Thankful simți deodată o mare neliniște. Ochii ei păreau a'l întreba: Tata se va reîntoarce, nu e așa?

Ofițerul îi răspunse mai mult cu ochii de cât cu gura. După o clipă maiorul zise:

— El nu se va reîntoarce azi și poate nici mâine. Tatăl Dv. e prizonier.

Thankful îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Prizonier? Pentru ce?

— Pentru că a dat ajutor dușmanului, adăpostind spioni.

Thankful se înroși aducându-și aminte de incidentul cu baronul, de sărutul furat. Pentru un moment fata își pierdu cumpătul și se simți foarte rușinată, ca și când maiorul ar fi fost martorul acelei scene. Maiorul observă încurcătura fetei, dar el o interpretă în alt sens.

— In cazul acesta probabil că și eu sunt

prizonieră ? zise Thankful, ridicând tonul şi postându-se drept în faţa ofiţerului. Domnii în chestie au fost oaspeţii casei, prin urmare oaspeţii mei şi dacă ei sunt spioni, atunci şi eu sunt vinovată, fiindcă i-am găzduit. Aşa e, domnul meu, şi îmi pare bine că am găzduit nişte persoane atât de gentile, cari nu s'au înjosit să insulte o fată rămasă singură, fără mamă, fără sprijin...

Maiorul o privi cu un aer de durere şi ilaritate, dar în loc de ori ce răspuns el se înclină în faţa fetei, care se îndârji şi mai mult, văzând că ofiţerul are aerul s'o compătimească.

— Cine sunt aceşti spioni şi cine e denunciantul ? Ea îl privi cu un aer provocator.

— Tatăl D-voastră, domnişoară Thankful, era de mult bănuit că furnizează proviziuni duşmanului. Politica generalisimului cerea însă să nu se dea prea multă atenţiune preferinţelor politice ale necombatanţilor şi să se caute a-i atrage în tabăra noastră, acordându-le oarecari avantaje şi privilegii. Când s'a aflat însă că doi străini sub nume false, având însă paşaporte în regulă, au fost găzduiţi în casa D-voastră...

Thankful se grăbi să-l întrerupă :

— D-voastră faceţi aluzie la contele Ferdinand şi la baronul Pomposo, doi cava-

leri cinstiţi şi dacă ei au avut plăcerea să acorde atenţie unei fete, care deşi nu face parte din aristocraţie...

Maiorul se înclină zâmbind.

— Dacă D-voastră constataţi acest fapt, domnişoară dragă — şi sunt sigur că puteţi face această constatare — de vreme ce sunteţi atât de încântătoare, — atunci de sigur că tatăl D-voastră va fi pus în libertate. Generalisimul nu dispreţueşte influenţa şi farmecele sexului frumos.

Revoltată de zâmbetul maiorului, Thankful isbucni:

— Cum se numeşte denunciantul? Cine a îndrăznit?

— Denunciantul se află de asemenea arestat; e căpitanul Brewster din contingentul Connecticut.

Thankful schimbă feţe feţe.

— Aceasta e o minciună, minciuna unui laş!

Ofiţerul se înclină zâmbind din nou. Thankful eşi şi urcă repede scările, iar peste câteva clipe reapăru îmbrăcată în costum de călărie.

— Cred că am voe să plec ca să vizitez pe tatăl meu, ziseThankful, evitând să se uite în faţa maiorului.

— Sunteţi liberă, domnişoară. Ordinele mele nu vă privesc pe D-voastră. Daţi-mi voe să vă ţin scara.

Thankful nu răspunse. In acest timp negrul Cesar adusese calul la poartă.

Refuzând mâna maiorului, fata se urcă ușor pe șea, pe când ofițerul ținea hățurile.

— Un cuvânt, domnișoară Thankful!

— Lăsați-mă, zise Thankful în culmea enervărei.

— Un moment, vă rog!

Cu toate că maiorul ținea hățurile, calul începuse să cabreze și Thankful era în pericol să cadă de pe cal. Rușinată și înfuriată peste măsură, Thankful îl lovi pe ofițer cu cravașa peste obraz.

Scăpând hățurile calului, maiorul își întoarse fața spre ea. Fața sa era palidă, în afară de o dungă roșie care o traversa de la tâmplă până la bărbie.

— Nu voiam să vă rețin, zise el liniștit. Voiam numai să vă rog ca să comunicați generalisimului că eu, înainte de a vă vedea, nu am avut cunoștință despre prezența D-voastră aci și că din acest moment am procedat față de D-voastră așa cum se cuvine unui ofițer și gentilom.

In acest timp Thankful se îndepărtase în goana calului. Maiorul reintră în casă. Cei câțiva soldați cari au asistat la această scenă, se fereau să privească în fața palidă și în ochii scânteetori ai ofițerului.

Thankful se gândea la Allan, care era prizonier și avea nevoe de ajutorul ei. Nu-i

venea să creadă că el ar fi trădat'o într'adevăr. Ea se gândea cu oarecare amărăciune şi la baronul Pomposo şi ardea de nerăbdare să-l vadă şi să-i facă reproşuri pentru sărutul furat, de la care — credea ea — i s'a tras ţoată ruşinea şi toată îngrijorarea de acum. Thankful îşi aduse aminte şi de tatăl ei şi sfârşi prin a urî toată lumea.

Dar pe lângă toate acestea: grija pentru tatăl ei, revolta contra baronului şi amărăciunea ce o simţea din cauza purtărei lui Allan, pe lângă toate acestea o chinuia un gând, pe care nu-l putea alunga, ori cât ar fi voit s'o facă; era amintirea feţei palide şi frumoase a maiorului Van Zandt, cu dunga roşie ce i-o făcuse cravaşa ei.

* * *

Vântul ce se stârnise, mult mai sprinten de cât calul domnişoarei Thankful, se transformase în furtună la sosirea ei în Morristown.

Casa, în care se afla cartierul general al lui Washington, era situată pe o colină.

In interiorul casei domnea un semiîntuneric lugubru, ascetic. Focul din sala de de recepţie şi din sufragerie era aproape stins.

Tot mobilierul din hala de la mijloc se compunea din câteva scaune de trestie. Pe un scaun dormea un negru, camerierul ge-

neralisimului. In sufragerie lângă sobă doi ofiteri conversau cu jumătate voce pentru a nu turbura liniştea sanctuarului de alături unde se afla generalisimul. Uşa acelei camere era întredeschisă. O lampă ce atârna de pe tavan, aruncă lumina ei palidă asupra scaunelor fără lustru, asupra dulapului monstruos, asupra mesei din mijloc şi în sfârşit asupra figurei unui bărbat, care şedea nemişcat lângă sobă. Figura lui Washington reprodusă de atunci în atâtea tablouri şi portrete, e cunoscută în toată lumea. Această împerechere de blândeţe, demnitate şi putere, această întrupare a energiei şi a răbdărei filosofice a fost descrisă atât de des, încât ne putem mărgini a menţiona numai câteva amănunte.

In atitudinea acestei figuri, în echilibrul ei fizic şi chiar în amănuntele îmbrăcămintei se manifesta un exclusivism aristocratic. Era atitudinea unui rege, — a unui rege, care prin ironia împrejurărilor, ducea atunci o luptă contra oricărei regalităţi, era un domnitor, care lupta pentru dreptul cetăţenilor de a se guverna singuri şi pe cari totuşi îi guverna el, pe baza dreptului său înăscut.

De afară se auzea tropot de cal, strigătul sentinelei şi vocile ofiţerilor de serviciu.

Se părea însă că acest sgomot nu turbură câtuşi de puţin gândurile lui Washington.

Uşa se deschisese şi aerul rece de afară începuse să pătrundă înăuntru.

Din hală se auzia un foşnet de haine femeeşti, şoapte şi după câteva clipe un tânăr ofiţer se prezintă în faţa generalisimului adâncit în gânduri. Era adjutantul său, colonelul Hamilton.

— Scuzaţi, domnule general, dar...

— Nu e nevoe de scuze, căci nu m'ai deranjat, zise Washington liniştit.

— Afară e o doamnă tânără, care doreşte a fi primită în audienţă; e Thankful Blossom, fiica lui Abner Blossom, acuzat şi arestat pentru că a dat concurs duşmanului.

—Thankful Blossom? întrebă Washington.

— Poate vă aduceţi aminte, Excelenţă, de această frumuseţe provincială, o adevărată perlă a acestei regiuni. E vorba de Cresida epopeei noastre din Morristowm, aceea care a îndemnat pe galantul căpitan Brewster din Connecticut...

— Aveţi o memorie mai bună de cât mine, d-le colonel, memoria unui bărbat mai tânăr, în asemenea chestiuni, zise Washington râzând.

Colonelul se înroşi.

— Şi totuşi mi se pare că am auzit despre acest fenomen. In orice caz lăsaţi-o să intre, împreună cu cei ce o însoţesc, adăugă Washington.

— Ea a venit singură, domnule general.

— Un motiv mai mult ca să-i acordăm toată atenţia. Să nu o mai lăsăm să aştepte. Vă rog s'o introduceţi imediat şi — singură, aşa cum a venit.

Colonelul se înclină şi se retrase. In clipa următoare uşa se deschise şi Thankful intră. Era atât de încântătoare în costumul ei de amazonă, atât de tânără şi originală în frumuseţea ei şi mai ales atât de îndrăzneaţă şi energică în îndeplinirea misiunei ce o adusese aci, încât Washington, renunţând la formele obişnuite şi grave ale etichetei, înaintă cu câţiva paşi spre dânsa şi luând'o de mână o conduse la scaunul pe care-l ocupase el până acum. Generalul rămăsese în picioare.

— Cunosc numele D-voastre, domnişoară, zise Washington liniştit. Insă chiar dacă nu l'aş cunoaşte, ar fi suficientă scrisoarea de recomandaţie cu care v'a înzestrat natura, o recomandaţie care vă asigură oriunde o bună primire. Cu ce vă pot servi?

Dar vai, semi întunericul solemn din cameră şi ţinuta gravă şi demnă a acestui mare bărbat, făcuseră să pălească strălucirea ochilor ei căprii. Roşaţa feţei, datorită atât furtunei de afară cât şi emoţiei ei sufleteşti, dispăruse şi iritaţiunea de mai înainte făcuse loc unei slăbiciuni neobişnuite. Thankful abia îşi putu reţine lacrămile ce se ivi-

seră în ochii ei frumoşi, când privirile ei se întâlniră cu ochii blajini şi calmi ai acestui bărbat.

— Motivul vizitei D-voastre e uşor de ghicit şi într'adevăr fapta D-voastre vă face cinste, zise Washington. E frumos, când o fiică se îngrijeşte de tatăl ei, chiar dacă acesta ar fi greşit.

La aceste cuvinte Thankful se ridică. Ochii ei îşi recăpătaseră strălucirea. Durerea ce o simţise din cauza nenorocirei tatălui ei şi care făcuse să-i tremure buzele într'un acces de plâns, dispăruse deodată.

— Nu am venit ca să vă vorbesc despre tatăl meu; nu am alergat singură aci pe o vreme atât de rea ca să vă vorbesc despre dânsul. Cred că tatăl meu se poate apăra singur. Am venit ca să vorbesc despre mine, despre minciunile ce s'au răspândit în privinţa mea şi a iubitului meu, căpitanul Brewster, care se află acum la închisoare pentru că iubeşte o fată, care nu face politică şi care nu are interes pentru cauza D-voastre, ca şi când orice tânăr ar trebui să ceară sfatul D-voastre în afacerile sale intime. Se afirmă că tatăl meu ar fi adăpostit spioni. Vă cer scuze, Excelenţă, dar eu am constatat că erau doi cavaleri cinstiţi, cari mi-au acordat oarecare atenţie. S'a mai zis că iubitul meu, căpitanul Allan Brewster,

ar fi făcut acest denunţ. De aceea am venit aci; am venit pentru a vă cere să nu sacrificaţi reputaţia unei fete intereselor politice şi să nu se mai trimită soldaţi în casa unui arendaş cinstit, soldaţi cari vin să spioneze şi cari pentru a o putea face, nu se sfiesc să gonească o biată fată din propria ei casă.

In timpul acestei cuvântări faţa ei plină de energie şi roşie de indignare se apropiase de trăsăturile demne şi de ochii calmi ai marelui comandant.

Spre marea ei consternare Washington se plecă şi o sărută drept în mijlocul frunţei ei îndrăzneţe.

— Luaţi loc, domnişoară Blossom, zise el, aşezându-se pe un scaun. Luaţi loc şi ascultaţi-mă o clipă. Acel ofiţer, care 'şi îndeplineşte misiunea neplăcută de a supraveghea curtea tatălui 'D-voastre, e un membru al familiei mele militare, un cavaler. Dacă el ar fi greşit, spre ruşinea lui şi a mea...

Thankful interveni repede:

— Nu, nu! El s'a purtat foarte cuviincios. Eu, dinpotrivă, am fost poate...

Thankful se opri. Faţa palidă a maiorului, cu dunga lovituref de cravaşă, îi apăruse iar înaintea ochilor.

— Sunt convins că maiorul Van Zandt va fi ştiut să ţină seamă de supărarea D-voastre, zise Washington, privind'o semnificativ. Daţi-mi voe însă ca să lămuresc un alt

punct, asupra căruia nu suntem de aceeaşi părere.

Apropiindu-se de uşă, Washington chemă pe adjutantul său. care se prezintă cu un teanc de hârtii. El se uită zâmbind la domnişoara Thankful, ca şi când ar fi auzit convorbirea ei cu generalul, convorbire care nu era lipsită de o nuanţă umoristică.

Colonelul Hamilton răsfoi hârtiile. Thankful îşi muşcă buzele, căci se simţi foarte jenată. După câteva secunde colonelul Hamilton îi prezintă o hârtie.

— Acesta e denunţul.

— Citiţi, zise Washington liniştit.

Denunţul, de altfel foarte laconic, arăta că arendaşul Abner Blossom obişnuia să adăpostească în casa lui doi domni străini: con tele Ferdinand şi baronul Pomposo — bănuiţi a fi duşmanii cauzei şi spioni.

Denunţul era semnat de Allan Brewster, căpitan din Connecticut.

Thankful recunoscu scrierea şi ortografia lui Allan. Ea se ridică de pe scaun. Ochii ei trădau o surprindere şi o îngrijorare tot aşa de sinceră ca şi indignarea ei de mai înainte.

— Aţi uitat, domnişoară Thankful, că încă nu mi-aţi spus cu ce vă pot servi, zise Washington. Era imposibil ca d-voastre să vă mai interesaţi de căpitanul Brewster, care a făcut depoziţii defavorabile

d-voastre şi... celorlalţi prieteni ai d-voastre. Asemenea nici pentru aceştia nu trebue să vă îngrijiţi, de vreme ce ei au rămas liberi şi necunoscuţi. Dacă puteţi dovedi că ei nu sunt spioni şi nici duşmani ai cauzei noastre, atunci tatăl d-voastre va fi pus imediat în libertate. Permiteţi-mi însă o singură întrebare. Pentru ce credeţi d-voastre că aceşti străini sunt oameni cinstiţi?

— Pentru că sunt... cavaleri.

— Trebue să ştiţi că printre spioni sunt şi oameni de bună familie, oameni talentaţi şi cu bune purtări în societate. Dar poate aveţi şi alte argumente?

— Părerea mea se întemeiază pe faptul că ei au vorbit numai cu mine, zise Thankful roşind. Ei au preferat să stea cu mine de vorbă de cât cu tatăl meu. Afară de aceasta ei nu vorbeau despre politică, ci.... despre alte lucruri, cum obişnuesc tinerii. Pe baronul Pomposo nu l'am văzut de cât o singură dată, dar el...

Thankful se încurcă cu desăvârşire.

— Tot ce ştiu e că ei nu erau spioni... aşa!

Washington o privi cu bunătate.

— Trebue să vă mai întreb un lucru. Indiferent dacă informaţiunile d-voastre sunt sau nu fondate, d-voastre trebue să ştiţi că dacă chestiunea se prezintă aşa

cum ați spus, eu nu pot lua nici o măsură contra acelor domni, în cazul contrar însă învinuirea ce i se aduce tatălui d-voastre s'ar dovedi ca falșă. Pentru a clarifica lucrurile vă întreb dacă sunteți dispusă de a face colonelului Hamilton o descriere amănunțită a celor doui cavaleri, descripțiune pe care căpitanul Brewster — din motive foarte explicabile — n'a putut s'o facă.

După oare cari ezitări Thankful începu să facă descripția contelui. Ea începuse cu acesta, deoarece i se păruse că e mai ușor și într'adevăr, când veni vorba despre baronul Pomposo, fata se încurcă. După primele semnalmente ale baronului colonelul Hamilton tresări, aruncând o privire asupra lui Washington. Acesta îi făcu un gest, invitându-l să tacă.

— Și acest domn, acest baron...

— Pomposo, adăugă Thankful cu mândrie.

Pe fața colonelului se ivi un zâmbet. Washington rămăsese liniștit.

— Dați-mi voe să vă întreb, dacă baronul v'a făcut vre-o propunere cinstită de dragoste, dacă tatăl d-voastre avea cunoștință despre aceasta și dacă o domnișoară ca d-voastră ar fi putut s'o primească?

— Tata mi l'a recomandat, cerându-mi

să fiu amabilă faţă de dânsul. Baronul.... m'a... sărutat şi eu... l'am pălmuit.

Colonelul Hamilton isbucni într'un hohot de râs, spre marea mirare a domnişoarei Thankful.

Washington rămăsese impasibil.

— Mi se pare că am recunoscut pe unul din cei doi domni. Probabil că instinctul d-voastre nu v'a înşelat. In orice caz puteţi fi sigură că v'om cerceta cazul şi că tatăl d-voastre se va bucura de toată condescendenţa noastră.

— Mulţumesc, Excelenţă. Acum însă, cred că... trebue să plec acasă. E târziu şi drumul lung...

Washington zâmbi.

— Acest lucru constitue un motiv mai mult ca să vă reţin ca oaspe al soţiei mele, cel puţin până mâine. Doamna Washington nu va permite ca domnişoara Thankful să părăsească casa noastră, fără un act de ospitalitate şi fără un sfat din partea ei.

Colonelul Hamilton fu însărcinat să introducă pe tânăra fată la doamna Washington.

La reîntoarcere colonelul Hamilton se uită zâmbind la superiorul său.

— Dacă presupunerile d-voastre concordă cu ale mele, zise Washington, atunci în-

ţelegeţi că chestiunea e atât de delicată, în cât aţi face bine să păstraţi deocamdată absolută discreţiune. In orice caz veţi evita de a face vre-o aluzie faţă de domnul în chestie.

— La ordin, domnule general. Dar vă rog a'mi permite o întrebare. Credeţi d-voastre că este vorba de altceva de cât de o simpatie trecătoare pentru o fată frumoasă...

Washington îi puse mâna pe umăr.

— Dacă v'am spus să păstraţi discreţiune, am făcut'o pentru că m'am decis să cercetez personal această chestiune.

— Scuzaţi, Excelenţă, dar după părerea mea nu e de cât o intrigă a acestei simple fete de la ţară.

— Se poate să ne înşelăm, dar eu cred că nu e o fată simplă de la ţară, dacă ea a fost în stare să cucerească o persoană atât de distinsă şi să stârnească atâta vâlvă în întreg ţinutul.

* * *

Thankful se culcase de vreme. Furtuna de indignare ce o stârnise în sufletul ei arestarea părintelui ei, a căpitanului Brewster, cât şi perfidia acestuia o făcuse se uite că acesta fusese iubitul ei. Indignarea ştersese ori ce urmă de dragoste pentru

Allan şi acum, după ce furtuna trecuse, biata fată simţi o mare desamăgire şi un mare gol în sufletul ei. Remuşcările pentru cele petrecute o chinuiau, dar în acelaş timp i se părea că aceste fapte au fost săvârşite de o altă Thankful Blossom, care a pierit în viscolul de eri. Ea simţi că abia acum devenise femee.

Amintirea maiorului Van Zandt o turbură foarte mult şi ea simţi necesitatea de a mărturisi cuiva purtarea ei faţă de acel ofiţer. Dar un sentiment de iritaţiune inexplicabilă ce o stârni această amintire, o determină să-şi păstreze secretul.

— De altminteri, raţiona ea, dacă maiorul Van Zandt e cu adevărat cavaler, el trebuia să ştie în ce dispoziţie mă găseam şi că nu am avut intenţia să-l insult.

Cu această logică femeiască şi irresponsabilă, Thankful îşi linişti sufletul ei cinstit.

Cu toate acestea remuşcările se iviră din nou în cursul nopţii, turburându-i somnul. Ca orice natură impulsivă Thankful începuse să raţioneze abia după săvârşirea faptei. Indoelile ei ulterioare o duceau la disperare.

Venirea ei în cartierul general i se părea o greşeală ireparabilă, purtarea ei faţă de maiorul Van Zandt a fost nepoliticoasă şi brutală, dar ce folos că ea recu-

noscu abia acum acest adevăr, când din cauza depărtărei orice scuză ar fi rămas fără efect. Thankful plângea. În cele din urmă, ne mai putând suporta aceste chinuri sufletești, ea se sculă și se așeză la fereastră, plimbându-și privirile dezolate pe câmpia acoperită cu zăpadă. In depărtare lucea baioneta unei sentinele în lumina lunei.

Obișnuită cu mediul rustic de acasă, unde putea să se plimbe în libertate la orice oră, Thankful se hotărî să iasă afară. Ea se îmbrăcă repede și se furișă din casă, uitând cu desăvârșire că exista o mare deosebire între curtea tatălui ei și o tabără militară.

După câțiva pași Thankful se pomeni în fața unei sentinele, apărută ca din pământ. Soldatul își îndreptă baioneta spre pieptul ei:

— Stai!

Nefiind obișnuită cu un asemenea limbaj poruncitor, Thankful simți că i se urcă sângele în obraz. Ea înaintă îndrăzneață.

— Cine e? întrebă sentinela.

— Thankful Blossom!

Imediat soldatul luă arma la umăr.

— Liber, zise el, continuându-și drumul, înainte ca fata să fi înțeles rostul acestei acostări.

Thankful se îndreptă spre tabără. Adu-

cându-şi aminte că iubitul ei se află acolo, ea se gândi un moment să-l caute pentru a-i arunca în faţă acuzaţiunile ei. O nouă îndoială o determină să renunţe la această idee.

De odată o nouă arătare o făcu să se oprească. Un bărbat venea încet din direcţia taberei, învăluit într'o manta lungă şi cu faţa în parte acoperită de o glugă. Omul acesta înainta spre Thankful, care simţi că i se opreşte respiraţia. Curajul de adineaori o părăsise iar. Fata abia avuse timp să se ascundă în dosul unui copac, când fantoma trecu încet pe lângă ea. In clipa următoare domnişoara Thankful, a cărei îndrăzneală şi curiositate se redeşteptase, se luă tiptil pe urmele acelui necunoscut. Ea îl urmă din pom în pom până la o colibă, în care intră străinul, încuind uşa.

Thankful rămăsese sub umbra unui copac, de unde observa cu încordare uşa colibei.

Peste câtva timp acel necunoscut apăru din nou, de astă dată fără manta, Thankful se postă curagioasă în drum. In clipa aceasta „fantoma“ îşi întoarse faţa spre ea şi în lumina lunei apăru faţa liniştită a generalului Washington.

Thankful era consternată.

— E cam târziu pentru plimbări, zise

Washington pe un ton părintesc. Nu ați fost oprită de santinelă?

— Da, am fost oprită, răspunse Thankful repede. Totul a fost în regulă. Sentinela m'a întrebat: „Cine e" și a fost foarte politicoasă, când i-am spus cum mă chiamă.

Generalul zâmbi.

— Ați avut noroc. Trebue să știți că parola pentru noaptea aceasta e numele d-voastre — Thankful Blossom, în cinstea prezenței d-voastre în tabără.

Fata avea lacrămi în ochi și buzele începuseră să-i tremure.

— Excelență!

— Probabil că ați trecut pe lângă postul de gardă, continuă Washington, privind'o cercetător. Deși plimbările mele se întind uneori până la acea colibă, totuși ar fi riscat pentru o femee ca să treacă dincolo de linia sentinelelor.

— Nu am întâlnit pe nimeni, zise Thankful, deși știa că nu e adevărat.

— Și nu ați văzut pe nimeni?

— Nu, Excelență, răspunse Thankful, privindu-l drept în ochi. Amândoi știau că nu au spus adevărul și tocmai pentru aceasta ei se stimau și mai mult.

— Răspunsul d-voastre mă bucură. Poate ați fi voit să încercați de a face o vizită iubitului d-voastre în tabără, dar această

încercare ar fi fost zadarnică și pe lângă aceasta și inoportună.

— Nici nu m'am gândit la aceasta, Excelență. Insă dacă ați binevoi să'mi permiteți ca să schimb câteva cuvinte cu căpitanul Brewster, desigur că m'ași simți ușurată.

— Acum nu se poate. Peste câteva zile însă căpitanul Brewster va fi trimis la Morristown pentru a fi interogat în fața consiliului de război. Lucrurile se vor aranja în așa fel ca escorta căpitanului să se oprească la ferma Blossom. Acolo veți putea vorbi cu căpitanul. Afară de aceasta vă pot promite că tatăl d-voastră va fi atunci acasă, liber.

Ajunși la cartierul general ei intrară în hală. Thankful se întorse impulsiv și sărută mâna generalului.

— Sunteți așa de bun! Am fost atât de nesocotită, atât de nedreaptă și... cei doi cavaleri n'au fost spioni, nu e așa?

— Eu nu am spus aceasta, zise Washington cu un zâmbet binevoitor. Dar indiferent de aceasta, vă rog să-mi spuneți dacă conversația cu baronul s'a sfârșit cu palma d-voastră.

— El mă rugase să facem o plimbare călări până la Baskergridge și eu... eu... i-am promis aceasta.

— Dacă nu mă înșel, cred că îmi puteți

promite fără nici un sacrificiu personal din partea d-voastră ca să nu vă mai întâlniţi cu baronul fără permisiunea mea.

— Vă promit, zise ea liniştită.

— Noapte bună!

— Noapte bună, Excelenţă!

* * *

Soarele se ridicase sus deasupra crestelor munţilor, când Thankful descălecă la poarta fermei Blossom. Nici odată ea nu fusese atât de încântătoare şi nici odată nu se simţise atât de jenată ca acum, când intra în propria ei casă. In timpul călătoriei îşi întocmise un mic discurs, prin care voia să ceară scuze maiorului Van Zandt, însă când acesta apăruse pe pragul casei, Thankful nu era în stare să pronunţe măcar un cuvânt. Refuzând serviciile negrului Cesar, care se apropiase zâmbind, Thankful i-a permis maiorului ca să-i ajute la descălecare. Ea descălecă foarte stângace şi foarte timidă. Mulţumind maiorului, Thankful urcă repede scările pentru a-şi asunde faţa ei aprinsă şi ochii umezi trădători.

In tot cursul zilei maiorul se ţinu la distanţă, dar fără a o ocoli în mod vădit. Când se întâlneau Thankful observă pe sub genele ei plecate că privirile ofiţerului o urmăreau necontenit. Ea îl imită instinctiv; cei doi tineri se priveau pe furiş ca două pisici şi

când se întâlneau în sufragerie sau în coridor, ei se frecau de pereţi pentru că — Doamne fereşte—să nu se apropie prea mult unul de altul, iar când întâlnirea nu se putea evita, urma o serie de formalităţi şi plecăciuni din cele mai ceremonioase.

Aba a doua zi spre seară, când maiorul începuse să-şi dea seamă de imposibilitatea acestei situaţiuni, un curier sosit din cartierul general îi dădu prilej să-şi regăsească demnitatea.

Maiorul bătu la uşa sufrageriei, unde se află domnişoara Thankful, care nu-şi putu ascunde emoţia la apariţia tânărului ofiţer.

— Scuzaţi dacă vă deranjez, dar a sosit o scrisoare pentru D-voastră din cartierul general. Nădăjduesc că ea vă aduce veşti bune, că tatăl D-voastră va fi pus în libertate şi că veţi scăpa de prezenţa mea şi de un „spionaj", care — credeţi-mă — nu vă putea fi mai desagreabil decât mie însumi.

Inainte de a intra maiorul, Thankful era hotărâtă să-şi plaseze micul ei discurs, însă când maiorul îşi terminase cuvântarea, ea începu să plângă, fără a putea pronunţa un cuvânt.

Intr'o clipă maiorul era lângă ea şi-i apucă mâna ei rece. Thankful reuaşi, să-i spună plângând că n'a îndrăznit să-i ceară scuze, că mereu a voit să-i spună cât de brutală

a fost purtarea ei, că el nici odată nu o va putea erta și că ea nu va uita indulgența sa.

— Dar, adăuga ea, privindu-l deodată în față, D-voastră nu mi-ați permis niciodată să vă vorbesc.

Maiorul simți remușcări.

— Dragă domnișoară Thankful. Dacă m'am ținut departe am făcut-o din respect pentru durerea D-voastră... credeți-mă.

Thankful plângea cu hohote.

— Când am văzut că mă ocoliți ca să nu pot cere scuze, am crezut că aveți ură contra mea și am preferat de a...

— Citiți scrisoarea domnișoară, poate aveți știri liniștitoare.

Thankful desfăcu scrisoarea și o citi.

Era o adresă semioficioasă, având următorul cuprins:

„Generalismul are plăcerea de a putea comunica domnișoarei Thankful că acuzațiunea adusă tatălui D-voastră s'a dovedit ca nefondată. Afară de aceasta generlismul comunică domnișorei că pretinsul „baron Pomposo“ e Excelența Sa Don Juan Morales, ambasador și trimis extraordinar al curței spaniole, iar contele Ferdinand, e Ferdinand Sennor Godoy, secretar de legațiune.

Din nefericire Excelența Sa, îmbolnăvindu-se de tifos, a încetat azi din viață.

Ca încheere generalul recunoaște iubirea de adevăr, discrețiunea și judecata justă a

domnișoarei Thankful.

Din ordinul Excelenței Sale generalul George Washington.

Al. Hamilton, secretar.

Domnișoarei Thankful Blossom, Ferma Blosom".

După o scurtă tăcere Thankful se uită cu teamă la maior. Prima privire îi aduse mângâerea că el nu știa nimic despre farsa ce i s'a jucat și nici despre cursa în care căzuse din cauza încăpățînărei și vanității ei.

— Dragă domnișoară Thankful, sper că nu ați primit vești rele? Sergentul mi-a spus...

— Ce v'a spus, întrebă Thankful repede, privindu-l cercetător.

— Că în cel mult 24 ore tatăl D-voastră va fi liber și că eu...

— Imi dau seamă că vi s'a urît de misiunea D-voastră, zise Thankful cu amărăciune. Bucurați-vă deci, căci sergentul a avut dreptate; tata va fi pus în libertate, afară numai dacă totul nu e decât o mistificare, dacă generalismul nu e adevăratul Washington și dacă D-voastră nu sunteți... Thankful încetă, ascunzându-se după perdele.

— Biata fată, își zise maiorul, Durerea ce a îndurat i-a turburat mințile.

El se apropia încet de ușă.

Din dosul perdelelor se auziau simptome îngrijitoare de durere.

— Şi d-ta pleci... pleci, fără a mă erta?

— Eu să vă ert! Maiorul alergă spre fereastră şi apucă mâna ei micuţă, care apăruse dintre perdele. Eu să vă ert! D-voastră trebue să mă ertaţi, pentrucă v'am crezut capabilă... pentrucă am fost aşa de crud...

Ofiţerul se opri, căci cu toată abilitatea ce o poseda în asemenea conversaţiuni, el nu ştia ce să spună. Dar mâna pe care o ţinea încă nu mai era rece ci caldă şi posesoarea ei părea a-l înţelege.

Thankful îi mulţumi pentru ertare şi retrăgându-şi mâna se ascunse şi mai mult între perdele.

După plecarea ofiţerului Thankful se aruncă pe un scaun, cuprinsă de un acces de plânsete. Mândria ei fusese cu desăvârşire umilită în ultimele 24 de ore, — spiritul independent al acestei frumuseţi capricioase suferise prima înfrângere.

Thankful se gândi cu groază la moartea baronului, mâhnirea ei avea însă un caracter mai mult egoist, căci ea se gândi că dacă baronul ar trăi, el ar fi putut dovedi lumii — care pentru moment se compunea din cartierul general şi din maiorul Vian Zandt — că a iubit-o într'adevăr, că poate o mai iubeşte şi îi va mai da prilej ca să-l refuze.

Şi acum el era mort, „lumea" credea că

numai vanitatea a făcut-o să devină obiectul glumei de carnaval al acestui personaj distins.

Thankful nu se îndoia că ambiția și setea de câștig a tatălui ei l'a făcut complice în această înscenare. Da, iubitul, prietenul și tatăl ei, toți au înșelat-o numai un singur om i-a dat dovezi de prietenie, acela pe care i-a îl insultase intenționat.

A doua zi dimineața soarele, rupând voalul de nori ce acoperise cerul de atâta timp, își revărsă razele asupra profilului munților Jersey. Natura începuse să reînvieze și țăranii erau convinși că primăvara sosise în sfârșit.

Maiorul Van Zandt veni în grabă ca să comunice domnișoarei Thankful că unul din soldații săi a găsit primele micșunele.

Thankful eși în grabă din casă, însoțită de maior. Uitând divergențele din trecut cei doi tineri alergau ca niște copii spre lunca mlăștinoasă, unde soldatul găsise primii soli ai primăverei.

Dar micșunelele erau ascunse și Thankful fu nevoită să scormonească cu degetele iarba veștedă și umedă, fără a ține seamă de umezeală și de haina ei nouă. Maiorul Van Zandt, stând rezămat de un zid, o privi plin de admirație.

— Cu modul acesta nu veți găsi nici odată flori, zise ea nerăbdătoare. Veniți aci și în-

genunchiaţi ca un om cuminte. „Sunt lucruri cari merită să ne plecăm“.

In clipa următoare maiorul îngenunchiă lângă ea. Thankful, care găsise în acest timp câteva micşunele, se ridică repede.

— Staţi acolo unde sunteţi, zise ea pe un ton strengăresc, punându-i o floare în butonieră. Aceasta e despăgubirea pentru purtarea mea urâtă; acum ridicaţi-vă.

Maiorul însă nu se ridică, Prinzându-i mâinile, cari se aşezară ca doi fluturi pe pieptul său, el o privi râzînd.

— Dragă domnişoară Thankful. Permiteţi-mi să vă amintesc propriile d-voastre cuvinte: „Sunt lucruri cari meriţă să ne placem“. Gândiţi-vă la iubirea mea ca şi la o floare, poate nu aşa de încântătoare ca a d-voastră, o floare tot aşa de credincioasă, care, care...

— A înflorit şi ea peste noapte, adăugă Thankful râzînd. Ridicaţi-vă, domnule maior! Ce ar zice frumoasele doamne din Morristown, dacă v'ar vedea îngenunchând înaintea unei fete de la ţară, bună pentru distracţia cavalerilor din oraşe? Ce ar zice ele, dacă ar vedea că d-v., elegantul maior Van Zandt, faceţi declaraţiuni de dragoste iubitei părăsite a unui trădător sperjur? Lăsaţi mâna mea, domnule maior, dacă voiţi să ţineţi seamă că...

Maiorul o lăsă. Thankful tremura, câte-va lacrămi îi atârnau de gene.

— Ridicați-vă, domnule maior. Să uităm cele petrecute și scuzați-mă dacă v'am ofensat din nou.

Vocea ei vibra de emoție.

Maiorul încercă să se ridice, dar nu reuși. El intrase cu un picior în mlaștină și se scufunda tot mai mult. Thankful îl privi zâmbind, apoi cu un aer de compătimire, care-l făcu pe maior să roșească. Fata scoase un țipăt și se apropia de el, îmbrățișându-l

— Stați la distanță, pentru Dumnezeu, strigă maiorul. Stați la o parte căci altfel vă scufundați cu mine și ne facem amândoi de râs.

Thankful avu prezența de spirit să se retragă din acel loc până la zid.

— Deslegați-vă eșarpa, fixați-o de corp și aruncați-mi celalt capăt, strigă ea repede.

Maiorul se conformă. Prinzând capătul eșarpei și sprijinindu-se de zid, ea strigă: Acum! și începu să tragă din răsputeri. Mușchii brațelor ei rotunde se încordară și după câteva opinteli maiorul fu salvat din aceastăsituație neplăcută. Thankful începu să-l șteargă cu batista ca pe un copil.

In drum spre casă cei doi tineri n'au vorbit mult. Thankful era iar gânditoare. Ea simți ca și maiorul — cu oarecare bucurie și teamă — că ei nu mai erau aceiași ca mai înainte.

La ușă însă Thankful își recăpătă vechea

ei îndrăzneală. In antreu, pe când steteau alături, Thankful îi înapoia eşarpa, zicând:

— Sunt lucruri, cari merită să ne plecăm, domnule maior Van Zandt!

Ea încercă se fugă, dar maiorul o prinse repede în braţul său puternic. Thankful se împotrivi, speriată mai mult de propriile ei simţiri, decât de forţa ofiţerului. Intr'un moment când ea începuse să cedeze, maiorul o sărută. Smulgându-se din braţele lui, Thankful fugi în camera ei şi se aruncă pe pat, turburată şi aproape fără suflare.

— Nu-i voiu mai permite să mă sărute, îşi zise ea, afară numai...

* * *

Pe scări se auzi un pas; Thankful învăţase să-l cunoască şi să-l aştepte.

Maiorul bătu la uşă şi intră. Fata sa era atât de palidă, încât urmele loviturei de cravaşă apăruseră iar, redeşteptând remuşcările domnişoarei Thankful, care-l privi înmărmurită.

— Tocmai acum a sosit o escortă de dragoni, aducând pe căpitanul D-voastră Allan Brewster, care e trimis în faţa consiliului de război din Morristovn. O scrisoare particulară din partea colonelului Hamilton mă însărcinaeză să vă permit o convorbire între patru ochi cu căpitanul Brewster, dacă D-voastră doriţi aceasta.

Maiorul vorbise foarte încet şi apăsat.

Ea înţelesese numai decât că acea scrisoare mai conţinea şi altceva şi că maiorul era pus în cunoştinţă despre relaţiunile ei cu căpitanul Brewster.

— Intr'adevăr doresc să am această întrevedere, zise Thankful cu mândrie.

— Dorinţa D-voastră va fi satisfăcută, domnişoară Blossom.

Cu un aer grav maiorul făcu stânga'imprejur şi se îndreptă spre uşă.

— Un moment, domnule maior Van Zandt. El se opri. Fata nu îndrăzni să-l privească!

— Aş prefera zise ea ezitând, aş prefera ca întâlnirea să nu aibă loc aci. Colo în luncă se află o sură, iar în faţa ei un copac şi un zid pe jumătate dărâmat. El cunoaşte acel loc. Spuneţi-i că peste o jumătate de oră voiu să-l găsesc acolo.

Maiorul zîmbi ironic.

— Pentru prima oară mi se întâmplă ca să fiu onorat cu însărcinarea de a aranja o întâlnire amoroasă. Dar puteţi fi sigură, domnişoară Thankful, că voiu face tot ce-mi stă în putinţă. Peste o jumătate de oră vă voiu preda prizonierul meu.

După o jumătate de oră Thankful se duse la întâlnire. In hală se întâlni cu maiorul Van Zandt. După o oră negrul Cesar se prezentă la maior, spunându-i că domnişoara Thankful doreşte să-i vorbească. Maiorul

îl urmă, Thankful se retrăsese în camera ei, unde se așezase pe canapea. Când intră maiorul ea sări în sus și se postă în fața lui.

— Nu știu dacă ați avut cunoștință că acel bărbat a fost timp de un an iubitul meu și că eu, crezând că-l iubesc adevărat, am socotit că e datoria mea să-i fiu credincioasă. Dacă nu ați știut aceasta, v'o comunic eu acum, căci voesc ca să aflați tot adevărul de la mine. Acest om m'a înșelat. El a denunțat pe doi prieteni ai mei, afirmând ca sunt spioni. Eu l'aș fi ertat, dacă această faptă ar fi izvorât din gelozie, dar el mi-a mărturisit că a făcut'o din ură contra generalului Washington, voind a provoca o fierbere în tabără, necesară scopurilor sale egoiste. El credea că eu împărtășesc ura sa contra generalisimului. Spre rușinea mea trebue să vă mărturisesc, domnule maior, că până acum două zile am avut încredere în acel om, iar pe D-voastră v'am considerat ca un instrument în mâna unui tiran. Eroarea mea am recunoscut'o abia după o convorbire ce am avut'o cu generalul Washington. Nu cred că ar mai fi fost nevoe să declar căpitanului Brewster că-i cunosc toate înșelăciunile și manoperile, deoarece simțeam ca aceasta nu era singurul motiv pentru care nu mai puteam... să... împărtășesc iubirea sa.

Maiorul făcu un pas, voind să se apro-

pie de ea. Thankful îl opri cu un gest, apoi continuă :

—El mi-a reproşat că sunt rece, indiferentă. Amintindu-mi jurămintele din trecut, căpitanul îmi arătă scrisorile mele de dragoste, zicând că dacă mai sunt iubita lui, trebue să-i dau ajutor. Atunci i-am răspuns că dacă va înceta să mă mai numească astfel, dacă va renunţa la orice pretenţie faţă de mine, dacă nu-mi va mai scrie, dacă va renunţa de a mă mai vedea şi dacă îmi va restitui scrisorile, atunci îi voi ajuta.

Thankful se opri cu faţa aprinsă.

— Veţi avea în vedere, domnule maior, că eram o fată tânără, naivă şi încrezătoare, când l'am cunoscut, dar când i-am făcut această propunere... el a primit!

— Canalia! exclamă ofiţerul. Dar cum aţi putea să daţi ajutor acestui dublu trădător?

— Ajutorul i l'am dat!

— Dar cum?

— Prin o trădare din partea mea. Ascultaţi! Pe când D-voastră vă plimbaţi liniştit în antreu, pe când soldaţii D-voastră se jucau afară, negrul Cesar a pus şeaua pe iapa mea albă, calul cel mai iute din acest ţinut. Această iapă, purtând pe căpitanul Brewster, se află acum la două mile depărtare. Priviţi-mă, sunt trădătoare şi acesta e preţul trădărei mele!

Cu aceste cuvinte Thankful aruncă un pachet de scrisori pe masă.

Ea se aşteptă la un strigăt, la o isbucnire violentă a maiorului, dar aceasta nu se întâmplă. Maiorul o privi cu răceală.

— Vorbiţi, strigă ea cu pasiune, Vorbiţi! Deschideţi gura, fie chiar numai pentru a mă blestema! Chemaţi soldaţii şi daţi ordin să mă aresteze. Eu voiu recunoaşte vina mea şi vă voiu salva onoarea, dar vorbiţi!

— Daţi-mi voe să vă întreb, de ce îmi faceţi pentru a doua oară onoarea de a mă lovi?

— Pentru că vă iubesc! Pentru că de la prima vedere am recunoscut în D-voastră adevăratul bărbat, bărbatul care deveni stăpânul meu. De aceea m'am revoltat. Dându-mi seamă ca vă iubesc, am simţit că până acum nu iubisem; de aceea am voit să şterg tot trecutul, care era o mărturie contra mea.

Maiorul se întoarse de la fereastră şi o privi cu resemnare.

— Dacă în naivitatea mea v'am dat să înţelegeţi cât de mare e influenţa D-voastră asupra mea, dacă D-voastră, voind a menaja sentimentele mele, aţi recurs la acest mijloc pentru a'mi face o declaraţie de dragoste, ar fi trebuit să vă daţi seamă că aţi făcut un lucru, care mă va opri pentru

vecie ca să aspir de a vă câştiga. Dacă m'aţi iubit într'adevăr sufletul D-voastră de femee ar fi trebuit să vă spună că anumite lucruri sunt incompatibile cu onoarea mea de militar. Dacă acest trădător, prizonierul meu şi iubitul D-voastră recunoscut, dacă acest om ar fi fugit de sub paza mea chiar fără ştirea şi fără ajutorul D-voastră, aş fi socotit ca o sfântă datorie a mea de a vă părăsi până ce-l voiu fi prins — şi v'aşi fi părăsit chiar în faţa altarului!

Thankful îl ascultă cu buzele întredeschise, aproape fără suflare; i se părea că aude o voce străină din depărtare.

Ea poate nu înţelegea reţorica onoarei sale; un sentiment vag îi spunea însă că maiorul o dispreţueşte, că ea a ucis dragostea lui şi că l'a nenorocit pentru totdeauna.

Maiorul continuă:

— Dacă vă pare ciudat că cu asemenea principii mai rămân aci ca să vă fac morală, când datoria îmi porunceşte să mă pun pe urmele iubitului D-voastră, mă puteţi crede că o fac din dragoste pentru D-voastră. Voesc să înlăturor orice bănuială cu privire la complicitatea D-voastră.

Thankful făcu un pas spre el.

— Să nu credeţi că eu aş fi ameninţat de vre-un pericol, zise maiorul. Omul acela

nu poate scăpa tabăra e împresurată de un cordon de soldaţi şi căpitanul nu cunoaşte parola.

— Da,... dar trebue să ştiţi că drumul spre Baskingridge e păzit de regimentul său.

— De unde aţi aflat aceasta?

Maiorul o apucă de mână.

— El mi-a spus'o.

Thankful voia să cadă îngenunchi şi să-i ceară ertare, dar maiorul se repezi afară şi dădu un ordin soldaţilor săi. Apoi ofiţerul reintră cu faţa aprinsă.

— Ascultaţi, zise el, luând'o de mână. D-voastră nu vă daţi seama ce aţi făcut. Eu vă ert. Aci însă nu este vorba numai de onoarea mea personală. Voiu urmări singur pe acest om. Ori mă întorc cu el, ori nu ne mai vedem. Vă las cu bine! Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Thankful se repezi după el şi-l opri la uşă.

— Spuneţi-mi încă odată că mă ertaţi!

— Vă ert!

— Eu... eu... n'am spus adevărul adineaori. Avem în grajd un cal mai iute ca iapa albă. E mânzul roib.

— Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Maiorul eşi repede. Thankful aşteptă până se auzi tropotul calului său, care se îndepărta în goana mare.

Când Cesar intră peste câteva clipe ca să

comunice stăpânei sale noutatea despre fuga căpitanului Brewster, camera era goală.

In grajd lipsea şi calul maiorului, în afară de ceilalţi.

A doua zi un curier aduse vestea în cartierul general că Thankful Blossom a dispărut după ce a înlesnit fuga căpitanului Brewster.

— Bine că am scăpat de acest renegat, zise colonelul Hamilton. Din nefericire însă ne-au sosit veşti rele despre maiorul Van Zandt.

— Ce veşti? întrebă Washington repede.

— El a urmărit pe fugar până la Springhide, unde calul său a căzut mort în faţa locuinţei maiorului Mertens. Maiorul Van Zandt căzu în delir, o febră violentă se ivi şi medicul regimentului constată că maiorul s'a îmbolnăvit de pojar.

* * *

După perdelele de la dormitorul fermei Blossom se ivi figura unei femei, care îşi aruncă privirile peste câmpia înflorită.

După o primăvară târzie, se făcuse repede vară şi ulmii din faţa casei erau împodobiţi cu verdeaţă.

Păsările cântau în tufişuri, pe dinaintea ferestrei deschise sbârnăiau albine şi aerul era plin de miresme.

Casa arendaşului se pierdea printre frunzişul viţei sălbatece care o cotropise până sus, aşa în cât nimeni nu ar fi crezut că vechea casă a purtat vre-o dată şi podoabele ernei: sloiuri de ghiaţă şi zăpadă.

Din fundul camerei se auzi o voce slabă:

— Thankful !

Figura de la fereastră îşi întoarse faţa: era Thankful, cu faţa palidă, însă mai frumoasă ca oricând.

— Vino încoace, îngeraşule !

Thankful se apropiă de canapeau din fundul camerei, unde zăcea maiorul Van Zandt, în convalescenţă.

Maiorul o luă de mână.

— Spune-mi dragă, atunci când te-ai cununat cu mine pentru a avea dreptul de a mă îngriji — precum ai declarat preotului, — nu te-ai gândit tu oare că boala ar fi putut să mă desfigureze în aşa fel încât ţi-aş fi inspirat scârbă.

— Tocmai de aceea am procedat astfel, zise ea cu un aer şăgalnic. Ştiam că mândria, ambiţia şi spiritul de jertfă te-ar fi împedicat ca să te ţii de cuvântul dat unei sărmane fete.

El îi sărută mâna.

— Presupune însă, dragă, că te-ai fi îmbolnăvit şi tu şi că faţa ta dulce...

— Şi la asta m'am gândit.

— Ce s'ar fi întâmplat atunci ?

— Atunci aş fi murit.

— Cum?

— Intr'un fel sau altul. Dar acum trebue să dormi şi să nu'mi pui asemenea întrebări impertinente. Tata soseşte mâine.

— Thankful! Iubito! Şti tu ce'mi strigau păsările şi pomii când zăceam în delir?

— Nu!

— Thankful Blossom! Thankful Blossom a venit!

— Dar ştii tu, dragul meu, ce am zis eu când te-am ajuns la Springhide şi ţi-am ridicat capul de la pământ? Am zis: Sunt lucruri, cari merită să ne plecăm.

Şi ea îndulci săgeata cu un sărut.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ BUCUREŞTI